

BART EECKHOUT
Opiniërend hoofdredacteur
@barteckhout

standpunt

Mei 2018

Wie in deze krant het grote mei '68-interview leest met Paul Goossens en Mark Elchardus, riskeert die lectuur te beëindigen met enig kopbrekens. De heren hebben een impactvolle en onverdacht progressieve stem in het debat. Voorts zijn ze het over nagenoeg alles gloeiend oneens.

Dat meningsverschil is het probleem niet. Het is uit de botsing van ideeën dat vooruitgang voortkomt. Het punt is dat er voor beide standpunten wel iets te zeggen valt (en dat er op beide ook wat aan te merken valt). Volgens de een heeft de ander het identitaire bedje van rechts gespreid door zelf te hameren op multiculturele samenlevingsproblemen. Luidens de ander is de een dan weer een voorbeeld van de culturele elite die hooghartig de rug keert naar kortgeschoolden die zich 'dom' of 'racistisch' zouden opstellen.

Die twist is meer dan intellectuele spelerei. Het meningsverschil leidt vandaag, in mei 2018, naar enkele van de meest urgente politieke vraagstukken in de Europese Unie. De acute crises mogen volgens premier Charles Michel (MR) dan wel bezworen zijn, de onzekerheid en het onbehagen zinderen voort. Die laten zich het best illustreren in de erg tegengestelde politieke situatie in Frankrijk en Italië.

Na Oostenrijk wordt Italië de tweede lidstaat waar een zeer rechtse, eurosceptische partij met een xenofobe rand mee aan het bewind komt. En dat is schrikken

in de erg tegengestelde politieke situatie in Frankrijk en Italië.

Italië stevent af op een coalitie die op zijn zachtst gezegd ongezien is. De hybride, amper te definiëren Vijfsterrenbeweging gaat er in zee met de populistisch rechtse Lega Nord. Na Oostenrijk wordt Italië daarmee de tweede lidstaat waar een zeer rechtse, eurosceptische partij met een xenofobe rand mee aan het bewind komt. Na een jaar waarin het populisme enigszins getemd scheen in Europa, is dat schrikken.

Voor progressieven blijft er de ongemakkelijke waarheid dat het de ontgoochelde kiezers van links zijn die deze coalitie mogelijk

hebben gemaakt. Wat te doen? Die kiezers wijzen op het riskante karakter van hun keuze, of juist tegemoetkomen aan de vraag om bescherming en begrenzing? Het is het dilemma van Goossens en Elchardus in een actuele notendop.

Hetzelfde dilemma maar anders zie je in Frankrijk, waar president Emmanuel Macron zijn Europese ambities hernieuwt. Zoveel hervormingsdrang levert hem in bepaalde progressieve hoek veel krediet op. Tegelijk valt te vrezen dat achteraf juist de kleine man weer de dupe zal blijken te zijn, met minder sociale bescherming tegen hogere machten. Exact zo ging het bij de Derde Weg van Tony Blair & co van weleer. Als de remmende veto's tegen meer Europese sociale rechten en fiscale gelijkheid niet afgelegd worden, is dat risico reëel. En de democratische kater navenant.

"Ik denk dat we met de crisis van 2008 het einde van het neoliberale tijdperk hebben gezien", zegt Mark Elchardus in het interview. "Het vervelende is dat we nog niet weten wat er nu gaat volgen." Op dit punt sprak Paul Goossens hem alvast niet tegen. Wij evenmin.

Gabria heeft down en staat sinds haar tweede op wachtlijst

Al vijftien jaar vragen om hulp, nog niks gezien

SARA VANDEKERCKHOVE

Vijftien jaar al vraagt Tiney Herssens (49) tevergeefs extra ondersteuning voor Gabriela, haar dochter met downsyndroom. 'Telkens krijgen we te horen dat ze de noodzaak er zeker van inziet, maar dat er geen budget is. Daar sta je dan.'

Gabria is inmiddels achttien jaar. Ze werd geboren met het syndroom van Down, maar gaat naar een gewone school en woont thuis bij haar ouders, twee broers en zus. "Toen ze twee werd, hebben we voor het eerst een aanvraag gedaan voor een PAB-budget", vertelt haar moeder Tiney Herssens. Met zo'n persoonlijke-assistentie-budget zouden ze zelf iemand kunnen betalen die hun dochter begeleidt, ondersteunt en helpt.

Maar de aanvraag bleef, jaar na jaar, zonder gevolg. "De laatste jaren moesten we een prioriteitslijst invullen, om de dringendheid ervan aan te tonen. Onlangs hebben we antwoord gekregen dat ze de noodzaak er zeker van inziet, maar dat er geen budget is. Daar sta je dan."

Voor het gezin zit er dus niks anders op dan zich te behelpen. Zo schakelen ze elke jaar opnieuw stagiairs in, is er op school een ION-begeleider (*inclusief onderwijs, SV*) die vijf uur per week bijspringt of financieren ze zelf extra ondersteuning. "Maar structurele hulp ontbreekt", vertelt Herssens. "Met die stagiairs is het telkens opnieuw zoeken naar de beste aanpak. Terwijl: mocht ze een vaste begeleider zelf kunnen betalen, dan zou dat een groot verschil maken."

"Iemand die haar door en door kent, zou de juiste inschattingen kunnen maken. Die weet welke schooltaken geschikt zijn en welke niet. Die kan haar, nu ze meer interesse begint te krijgen voor jongens, helpen om risico's in te schatten. Of

Wat voorafging

Deze week legden de opvoeders van de instellingen van de Broeders van Liefde het werk neer uit protest tegen de toenemende agressie in hun scholen. Ook organiseerden enkele honderden personeelsleden een sit-in voor het kabinet van Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeurzen (CD&V). Na overleg met de vakbond kondigde Vandeurzen aan dat hij extra middelen zal vrijmaken. Zo zullen er op korte termijn 500 jobs bij komen voor de sector personen met een handicap en de jeugdhulp. Ook zal er geïnvesteerd worden in aangepaste infrastructuur.

die kan bijvoorbeeld helpen vermijden dat ze zomaar een jongenskleedkamer binnen stapt, omdat dat gevaarlijk kan zijn."

Eerlijk? Neen

Het zou ook de druk op het hele gezin doen afnemen. "Voor haar broers en zus is het natuurlijk ook niet altijd makkelijk. Op reis gaan bijvoorbeeld is een beproeving, want we moeten Gabriela's tempo volgen en constant met haar bezig zijn. Mocht ze een persoonlijke assistent hebben, dan zou dat zowel voor hen als voor haar de situatie veel leefbaarder maken."

De ironie wil dat dit wellicht wel al gebeurd was, hadden ze een aanvraag gedaan om Gabriela in een voorziening onder te brengen. "Er is niemand die een internaat zoekt die al vijftien jaar moet wachten", zegt Herssens. Iets wat ze bij de vzw Gelijke rechten voor iedere persoon met een handicap (GRIP) bevestigen. De gemiddelde

wachttijd voor een internaat is één jaar, terwijl die voor persoonlijke assistentie gemiddeld vijf jaar is.

"Eigenlijk worden we bijna gedwongen om haar ook ergens onder te brengen", zegt Herssens. "Terwijl dat voor haar niet de beste oplossing is. Net door naar een gewone school te gaan, heeft ze al een heleboel dingen kunnen oppikken die haar helpen in haar dagelijks functioneren. Wij vragen geen infrastructuur, wij vragen gewoon financiële ondersteuning. Maar we worden bijna in een voorziening geduwd, omdat het alternatief blijkbaar niet haalbaar is."

Bij het Vlaams agentschap voor personen met een handicap (VAPH) erkennen ze het probleem. "Bij het PAB moet er elk jaar opnieuw een prioritering worden aangevraagd", legt stafmedewerker Hanna Steenwegen uit. "En dan kan het gebeuren dat zeer dringende, schrijnende situaties telkens

'De noden zijn groter dan de investeringen. Het is aan de beleidsmakers om hier voorrang aan te geven, want dit is de redelijkheid ver voorbij'

KATRIJN RUTS
GELIJKE RECHTEN
VOOR IEDERE PERSOON
MET EEN HANDICAP

dagvers

Modern redelijker Stijn De Paepe becommentarieert dagelijks het nieuws in versvorm.

Koningin Elisabeth en andere wedstrijden

Men doet iets raars met zijn mimiek en dient gewichtig van replek, maar sluit uw ogen, ingetogen, en bewonder de lyriek

van opera, vocaal klassiek. Ontroerend goed. Volstrekt uniek. Tenzij u afstemt op die schrille mix van kitsch en politiek.

zak

